

טרומפלדור אני הזוונה

גבר חזק והיה לו אקדה. ניסיתי לדמיין לעצמי איך הם הרגו אותו, ומה הוא חשב כאשר רצחו אותו. בטח חשב עלי ועל הילדים שלו. הייתי רוצה להיות איתו ברגעים האחרונים. כשבאתי להלווייה, ביי קשתי לנשק אותו, לא נתנו לי לפתוח את הארון, לא נתנו לי להיפרד ממנו כמו שצריך."

עליזה, כיום בת 22, אשה מוצקה, מתול-תלשיער, נולדה במושב קדימה. אביה נפטר מהתקפת-לב כשהיה בת שמונה. אחרי שמונה שנים בבית-ספר עממי נפי צעה בתאונת-דרכים ושכבה שנה בגבס. היא נאלצה להפסיק את לימודיה, וכשיצאה מבית-החולים התחילה ללמוד הנהלת-חשבונות וכתבנות בנתניה.

"הייתי בחורה יפה", סיפרה. "הייתי מלכה. יצאתי עם חבר במשך הרבה זמן, ויום אחד סיפרה לי הדודה שלי שהיא רוצה להכיר לי את בן-אחיה, שהוא יפה כמוני. אמרתי לה: תעזבי שטויות, אני יוצאת עכשיו עם מישהו! אבל בסוף הסכמתי. יצאנו חודש וחצי והתארסנו. עזבתי את החבר הקודם. טרומפלדור ואני נדלקנו אחד על השני. הוא היה בחור נהדר, היה נורא טוב אלי. היינו יוצאים עם המכונית של האבא שלו. גם אחרי שהתחתנו היה בעל נהדר, היה עוזר לי הרבה, עזר שיהיה מרים כביסה, היה שרוף על הילדים. שלוש שנים גרנו בקדימה.

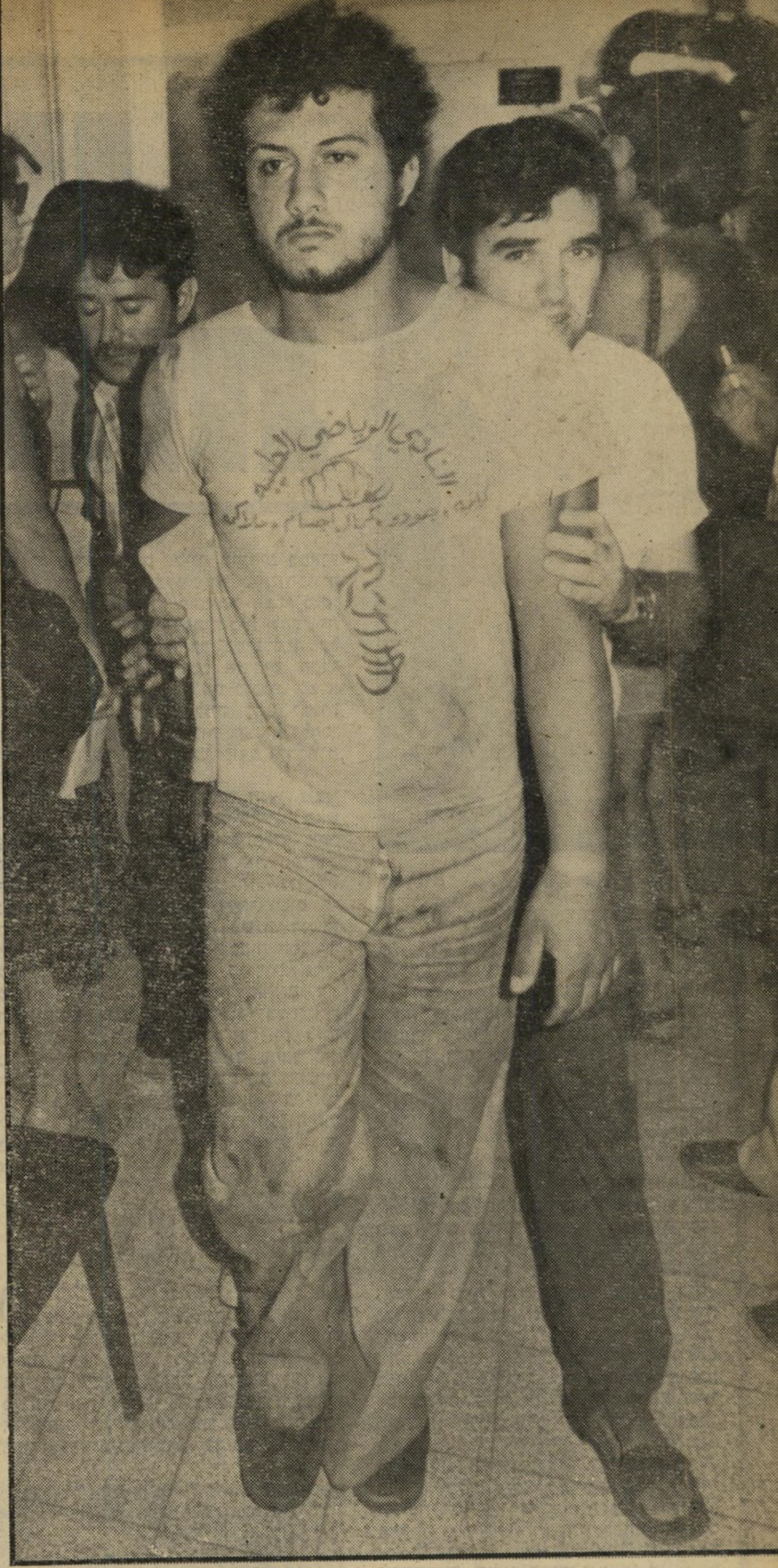
"טרומפלדור עבד בהתחלה כמסגר. אחרי כך נהיה סוהר. בזמן הפנוי שלו היה מנגן על גיטרה. זה היה התיים שלו. לנגן ולשיר. עכשיו מה שנשאר לי ממנו זה קסטה שלו, כשהוא שר. היה לו לב טוב. אם היה מקולקל משהו אצל השכנים, הוא היה הולך אפילו באמי צע הלילה כדי לעזור. הוא הלך בפעם הראשונה למילואים בדיוק שבוע אחרי שהתחתנו. הוא שירת בירושלים. הייתי כמו משוגעת, רק התחתנתי ולקחו לי אותו, לשישים יום. התקשרתי לירושלים. לא ידעו איפה הוא. אחר-כך התקשרתי למימשל ב-שכם. איתרתי ודיברתי איתו. לא יכולתי בלעדי. חיכיתי לו בבית על המירפסת עד שהוא חזר.

"עכשיו הוא לא יחזור יותר. אבל אני לא אהיה בשקט. אני לא אוותר. אני רוצה ללכת לכנסת. עם כל המישפחה, ולשבות

האוטובוס מהחניון של חברת דן. שליד בריכת גלי גיל ברמת-גן, ביום השני ב-ערב. זמן קצר לאחר מכן, כאשר נסעו בכביש גהה, אספו את טרומפלדור, חיילי-המילואים כטרמפיסט. במשך הנסיעה גילה טרומפלדור כי הנהג וחברו הם ערבים. הוא ביקש מהם להזדהות. השניים, שהששו כי יסגיר אותם למישטרה, החליטו לחסלו. דרך הראי שבמכונית ראה אכרם את חברו נאבק עם טרומפלדור. בידו של מור סא היה מגרד-סיידים, שבו הלם בראשו של הטרמפיסט. אכרם עצר את האוטובוס ובא לעזרת חברו. הוא שלף את אולרו, אחו בגרון, היכה ודקר בהם בגופו של טרומפלדור. באותה שעה הלם מוסא בראשו של החייל במוט ברזל. לחוקריו סיפר אכרם כי הדם עלה לו לראש, כשחזה בדמו של טרומפלדור הפגוע, והוא לא ידע את אשר הוא עושה. כך ניסה להסביר את המכות וההתכחשים האכזריים בגוף קורבנו. כאשר הגיעו השניים לצומת קלקיליה, הבחינו בשלושה חיילים, וחשבו כי זהו מחסום שהוקם כדי לתפוס אותם. הם נמלטו מהאוטובוס והשאירו את קורבנם ללא רוה חיים מאחוריהם והסתתרו. רק כעבור יומיים, בעוד המישטרה עורכת חיפושים מקיפים אחריהם, החליטו להסגיר את עצמם.

"ניסיתי לדמיין לעצמי"

במשך כל ימי ה"שיבועה" ישבו בני מישפחתו של הנרצח המומים, בבית האב שבמושב מגדיאל. אחרי ההלם הראי שון נראו בני-המישפחה שקטים יותר. הדמעות יבשו, נשארה רק המרירות והרצון לנקמה. "קראתי בעיתונים שהכניסו לו גרזן בראש וסכינים בגוף, ושחטכו אותו ל-חתיכות", לחשה עליזה, אשת הנרצח, "שמעתי שהוציאו לו את המעינים ושלא נשאר לו חלק שלם בגוף. כך סיפר לי הדוד שלו, שראה אותו. כשסיפו לי איך נרצח, חשבתי שהגשמה שלי יוצאת, חשבתי תי לעצמי איך זה קרה. ניסיתי לדמיין לעצמי את בעלי עולה לאוטובוס. בעלי היה סוהר בתל-חינוך, הוא היה שוטר, היה

השושי כרצח האג' יוסוף בעיות מגיל צעיר

מישפחתו של טרומפלדור (מימין האב, משמאל האם) ל"חתוך אותם לחתיכות!"

אני עדיין כמו בחלום, אני לא תופשת שלא אראה יותר את בעלי", מספרת אשתו של טרומפלדור שבע אחרי הרצח. "בהתחלה לא רצו לספר לי שהוא נרצח. ישנתי בבית עם שני הילדים, וניסתי הגיעה אלי בבוקר. היא התחילה לדבר איתי על שטויות, רצתה לעשות לי אבר עגילה. "הרגשתי שמשוהו לא בסדר. שאלתי אותה מה קרה, אבל היא רק אמרה לי: תתי לבשי מהר ובואי איתי. בעלך סצוע קשה. הוא נפצע בצבא, ורוצה לראות אותך". "אמרתי לה: מה את מבבלת? יש לי אקדה! ואו היא סיפרה לי מה קרה. היא אמרה לי: מותק, בעלך כבר לא יבוא. הרי גו אותו ועוד שלושה חיילים. אלה היו מחבלים". "לא הבנתי כלום. אני זוכרת שצעקתי וצעקתי, יותר אינני זוכרת כלום." יוסף-טרומפלדור יצחק, נרצח בשבוע שעבר כאשר עלה לאוטובוס מיספר 68 של חברת דן, שנגנב על-ידי צעיר בן 18 מקלקיליה בשם אכרם מנצור, כנקמה על היחס הרע שהוא זכה לו, כדבריו, בעבדו בקואופרטיב. אכרם ומוסא האג' יוסוף גנבו את